

мірності та всі аспекти політичних технологій в теорії та виявляти їх на практиці, завчасно.

1. Великий тлумачний словник української мови / еклад. і голов. ред. В.Т. Бусел – К., 2003. – С. 1245. 2. Короткий тлумачний словник української мови / уклад. Д. Григоришин, Л. Гумецька, В. Карпова та ін. – К., 197. – С. 268. 3. Месион М. Основы менеджмента / Месион М., Альберт М., Хедоури Ф. / пер. с англ.; общ. ред. и вступ. ст. Л.И. Евенко – М., 2000. – С. 697. 4. *Политология: словарь-справочник* / Василик М.А. и др. – М., 2000. – С. 287. 5. *Политология* / за ред. Колодій –К., 2003. –Кн.1: Політика і суспільство. – С. 93. 6. Шкляр Л. Вибір координат: Проблема наступництва / Л. Шкляр // Україна дипломатична. –К., 2005. –Вип. 5. – С. 55. 7. Кочубей Л.О. Виборчі технології. – К., 2008. – С. 12. 8. Там само. – С. 29. 9. Кочубей Л. О. Виборчі технології. Політологічний аналіз на прикладі виборів до парламенту сучасної України. – К., 2006. – С. 3. 10. Там само. – С. 8. 11. Головатий М. Мистецтво здобувати владу / М. Головатий // Політ. менедж. – 2003. – №1. – С. 49. 12. Кочубей Л.О. Виборчі технології. –С. 33. 13. Там само. – С. 33. 14. Там само. – С. 34. 15. Чижова О.М. Політичні технології як втілення політичного прагматизму/ О.М. Чижова // Держава і право. Сер. Юрид. і пол. науки. – 2003. – Вип.19. – С. 569. 16. Видрін Д. Очерки практической политологии / Видрін Д. – К., 1991. – С. 72. 17. Головатий М. Мистецтво здобувати владу / М. Головатий // Політ. менедж. – 2003. – №1. – С. 49. 18. Джабасов А. А. Политические технологии избирательных кампаний: проблемы категориального осмысления / А.А. Джабасов // Весн. Моск. у-та. Сер. 12: Полит.науки. – 2000. – № 2. – С. 61. 19. Кочубей Л.О. Виборчі технології: політологічний аналіз (на прикладі виборів до парламенту сучасної України): монографія / Кочубей Л.О. –К.: ТОВ «Видавництво Юридична думка», 2006. – С. 27. 20. Там само. – С. 28. 21. Кочубей Л.О. Виборчі технології. – С. 11. 22. Кочубей Л.О. Виборчі технології: політологічний аналіз (на прикладі виборів до парламенту сучасної України): монографія. – С. 26. 23. Там само. – С. 27. 24. Там само. – С. 27. 25. Там само. – С. 27. 26. Кочубей Л.О. Виборчі технології. – С. 36-37.

УДК 329.78

I. С. ПРИБЕГІН

МОЛОДІЖНИЙ РУХ СІОНІСТІВ-РЕВІЗІОНІСТІВ НА ЕТАПІ СТАНОВЛЕННЯ

Представлено комплексний аналіз діяльності молодіжного руху сіоністів-ревізійоністів на етапі становлення. Розглянуто конкретно-історичні умови, що визначили його характер. Показані його роль і місце у сіоністському русі. Встановлені його основні цілі та завдання. Проаналізований його ідеологічні та організаційні засади.

Ключові слова: молодіжний рух, ревізійонізм, сіонізм.

Прибегин И.С. Молодёжное движение сионистов-ревизионистов на этапе становления

Представлен комплексный анализ деятельности молодёжного движения сионистов-ревизионистов на этапе становления. Рассмотрены конкретно-исторические условия, определившие его характер. Показаны его роль и место в сионистском движении. Установлены его основные цели и задачи. Проанализированы его идеологические и организационные принципы.

© **ПРИБЕГІН Іван Сергійович** – магістр Інституту соціальних наук Одеського національного університету ім. І.І. Мечникова

Ключевые слова: молодёжное движение, ревизионизм, сионизм

Pribegin Ivan. Zionist-revisionists youth movement in its infancy

This article presents a comprehensive analysis of the Zionist-revisionists youth movement in its infancy. We consider the concrete historical conditions which determined its character. Show its role and place in the Zionist movement. Establish its main goals and objectives. Analyze its ideological and organizational principles.

Key words: youth movement, revisionism, Zionism.

Серед найактуальніших і найгостріших питань сучасності особливе місце займає арабо-єврейський конфлікт. Його розвиток нерозривно пов'язаний з діяльністю сіоністських політичних партій, найвпливовіші з яких виникли ще в додержавний період. Окреслені хронологічні рамки справедливі і щодо правого (національного) табору, що домінує в Ізраїлі з кінця 70-х рр. ХХ століття. Так, партія “Лікуд” (“Єдність”), яка наразі очолює правлячу коаліцію, еспадкоємицею політичного руху “Херут” (“Свобода”), сформованого, у свою чергу, на базі однієї з “ревізіоністських” молодіжних організацій. Таким чином, доцільно розглянути “золотий вік” єврейських молодіжних організацій крізь призму діяльності руху сіоністів-ревізіоністів.

Не можна сказати, що запропонована нами тема дослідження виносить на академічний рівень принципово нові питання. Так чи інакше, означена проблематика була розглянута у роботах Тетяни Карасової, Шломо Авінері, Шмуеля Каца, Ханни Арендт, Іосіфа Недави, Моше Бела, Нура Масалхи та багатьох інших. Однак характер більшості робіт за темою чітко демонструє неангажованість їх авторів. При цьому велика кількість використаних джерел далеко не завжди свідчить про бажання малювати “об’єктивну картину світу”: найчастіше факти ретельно підібрані і тенденційно прокоментовані. До того ж, мова, як правило, не йде про системне бачення проблеми що розглядається.

Мета нашого дослідження – провести комплексний аналіз діяльності молодіжного руху сіоністів-ревізіоністів на етапі становлення.

У 1923 р. у Ризі під впливом публічних виступів Жаботинського, і конкретно його ідеї про необхідність формування єврейської армії, групою студентів був заснований “Бейтар” (акронім назви “Бріт Іосеф Трумпельдор”)¹.

У 1925 р. партією “ха-Цоар” (акронім назви “ха-ціонімха-ревізіоністім”) було офіційно підтримано пропозицію територіальної конференції Бетару про визнання союзу молодіжним рухом сіоністів-ревізіоністів і схвалено його прагнення стати всесвітньою молодіжною організацією².

У наступні 3 роки територіальні відділення Бетару були створені ще в 8 європейських країнах, а також у самій Ерец-Ізраель³. Однак, незважаючи на настільки велику географію поширення, концентрація впливу ревізіоністів, і, зокрема, їх молодіжного руху, була вкрай нерівномірною. Так, популярність Бетару в діаспорі була значно вища, ніж в єврейській спільноті Палестини, а в усій діаспорі вплив союзу був відчутним лише в декількох країнах Східної Європи⁴. Таку локалізацію популярності руху можна пояснити, перш за все, конкретними для кожної країни умовами життєдіяльності їх соціальної опори – непродуктивних національних сил. У цьому

світлі, є показовим становище єврейської буржуазії Польщі, котра відчувала національний гніт на Батьківщині і не знаходила свого місця в Палестині, серед пристосованих до важкої фізичної праці піонерів⁵.

У вересні 1928 р. біля Стіни плачу, між жіночим і чоловічим відділеннями для молитви, були встановлені спеціальні перегородки. Тим самим, представниками єврейської громади була порушена заборона на встановлення будь-яких архітектурних форм у Старому місті Єрусалиму. І хоча англійці поспішно знесли згадані самовільні споруди, інцидент не був вичерпаний⁶.

15 серпня 1929 р. кілька сотень членів Бетару, скандуючи націоналістичні гасла і співаючи гімн “Ха-Тіква”, провели під біло-блакитними сіоністськими прапорами збройну ходу до Стіни Плачу.

Подібні дії не залишилися непоміченими і вже наступного дня Вища мусульманська рада організувала свій контр-мітинг. Виступаючи перед присутніми, духовні лідери мусульман заявили, що іудеї прагнуть захопити ісламські святині, і, зокрема, мечеть Аль-Акса. Ця звістка викликала “праведний народний гнів”, і натовпи арабів кинулись бити і закидати камінням євреїв, що у той час молились біля Західної Стіни⁷. У наступні кілька днів насильство захлснуло всю територію Палестини. І хоча більшість нападів була відбита, в Хевроні і Цфаті єврейські громади, в результаті, фактично припинили своє існування⁸.

Між тим, конфлікт, що мав вираження в релігійній формі, мав і суто політичне підґрунтя⁹. На початку серпня 1929 р. у Цюріху на XVI сіоністському конгресі було прийнято постанову про розширення Єврейського агентства за рахунок несіоністських ділових кіл¹⁰. Передбачена мандатом Ліги Націй структура була покликана координувати з англійцями дії, що стосувались питань єврейської колонізації Палестини, і небезпідставно уявлялась арабським лідерам чимось на зразок сіоністського уряду, основне завдання якого полягало у витісненні палестинців з країни¹¹. Тому, незважаючи на те, що рішення конгресу розцінювалось ревізіоністами, як таке, що загрожувало підірвати справу сіоністів зсередини, арабська еліта, вочевидь, навпаки, вбачала в цьому вдалу спробу Всесвітньої сіоністської організації залучити додаткові кошти на будівництво “єврейського національного дому”¹².

Відразу ж після придушення арабського повстання, в Палестину була направлена спеціальна комісія під керівництвом колишнього головного судді Уолтера Шуоу. За підсумками її роботи в березні 1930 р. був підготовлений звіт, який містив рекомендації щодо нормалізації ситуації в регіоні. Запропоновані заходи включали в себе: скорочення програми співпраці з сіоністською організацією, поновлення зусиль щодо скликання Законодавчих зборів Палестини, а також призначення комісії з проведення наукової оцінки землекористування та економічного потенціалу країни¹³.

На комісію, що складалась лише з одного члена, було покладено завдання виробити конкретні пропозиції щодо вирішення ключових проблем Палестини. У своєму звіті, що був представлений уряду Великобританії 20 жовтня 1930 р., Джон Хоуп-Сімпсон висловив впевненість, що скупка євреями палестинських земель призводить до помітного зростання чисельності безземельного арабського населення. У цьому причинно-наслідково-

му зв'язку він вбачав корінь міжобщинної напруги в країні, у зв'язку з чим, рекомендував обмежити імміграцію і придбання євреями земель відповідно до економічної та сільськогосподарської ємності Палестини.

Наступного дня, 21 жовтня 1930 р., була опублікована Біла книга Пасфілда, що закріпила рекомендації, вироблені комісіями Шоу та Хоуп-Сімсона.

Відповіддю на її прийняття стало проведення широкої протестної кампанії, що об'єднала, окрім сіоністів, британських ліберальних діячів, лідерів опозиційної консервативної партії і навіть деяких впливових лейбористів. Зокрема, глава ВСО ХаїмВейцман, на знак протесту проти нової програми розвитку Палестини, подав у відставку з поста голови Єврейського агентства¹⁴

В результаті, 13 лютого 1931 р. прем'єр-міністр Великобританії Рамзі Макдональд надіслав Вейцману листа, в якому висловив готовність уряду і надалі проводити політику, яка б відповідала духу мандата на управління Палестиною, що, по суті, було елегантною відмовою від втілення в життя тих заходів, щопередбачала затверджена напередодні Біла книга¹⁵.

Між тим, криза у відносинах з англійцями і арабами породила у надрах ВСО гірке розчарування в своєму керівництві, що стало безпосередньою причиною посилення відцентрових тенденцій у сіоністському русі. У серпні 1930 р. у Празі на Всесвітній конференції сіоністів-ревізійстів було вперше поставлено питання про остаточне організаційне відділення від ВСО, а вже у наступному місяці в Берліні відкрилась міжнародна конференція робочих партій, що зробила рішучі кроки на шляху до створення Всесвітньої соціалістичної сіоністської організації.

Крім того, внаслідок політичної кризи, різко зросла кількість прихильників партії ха-Цоар, що не могло не відбитись, зокрема, і на її молодіжному русі¹⁶.

В липні 1931 р. в Данцигу (Гданську) проходив I міжнародний з'їзд Бетару, на якому були офіційно визначені ідеологічні та організаційні засади молодіжного союзу.

Виступаючи перед ревізійістської молоддю, лідер Бетару – Володимир Жаботинський сформулював чотири базових принципи організації, які, взагалі то, не були тотожні принципам, що лежали в основі програми Міжнародного союзу сіоністів-ревізійістів:

1. “Гадар” (“велич”)
2. “Легіон” (“мілітаризм”)
3. “Гіюс” (“мобілізація”)
4. “Хаднес” (“монізм”)¹⁷.

Принципу “Гадар” відводилось найважливіше місце у системі виховання душі і тіла бетарця. Гадар являв собою набір норм моралі, зовнішнього вигляду і правил поведінки, які, за задумом Жаботинського, повинні були бути притаманні кожному єврею і, особливо, членам Бетару. Стверджувалось, що виховання в собі Гадару не може бути справою виключно особистою чи родинною, оскільки вважалась такою, що має високу суспільну вагу. У досягненні величі вбачалось не тільки вирішення проблеми індивідуальної і колективної самоповаги, але й здобуття шанобливого ставлення ззовні до кожного єврея і єврейському народу в цілому¹⁸.

При цьому, природне бажання захисту людської гідності дещо перекручувалось бажанням підкреслити особливий “аристократизм” євреїв в “сім’ї народів” та членів Бетару серед співвітчизників¹⁹. Крім того, питання укорінення Гадару в єврейському середовищі пов’язувалось з успішністю трансформації “нездорових” і “ненормальних” євреїв діаспори в повноцінних громадян, здатних, підпорядкувавши себе одній меті, діяти як єдине ціле²⁰.

Мілітаристський принцип Бетару вимагав від кожного члена молодіжного союзу проходження інтенсивної військової підготовки, мета якої полягала в позбавленні від традиційного для євреїв прагнення героїчно померти і формуванні людської одиниці, найбільш придатної для єврейської колонізації Палестини²¹. Принцип “легіон”, однак, включав в себе не тільки процес навчання необхідним навичкам самооборони, але й, що не менш важливо, виховання у своїх членів безумовної готовності «захистити єврейське життя і честь»²². Так, наприклад, для підготовки молоді в бетаровському дусі була створена мережа шкіл, курсів і загонів, в яких вчили не тільки володінню зброєю, але й географії, іврити, історії єврейського народу і землі Ізраїля²³.

Ще один принцип – принцип мобілізації означав для кожного члена Бетару готовність у майбутньому присягнути до єврейської армії і флоту, а для піонерів – передбачав до того ж обов’язкове проходження дворічної служби в тій місцевості і на тих умовах, які визначало керівництво молодіжної організації²⁴. Як правило, бетаровські іммігранти включались у так звані “загони праці”, що працювали у тих єврейських поселеннях, які вважались найбільш уразливими з точки зору їх можливої оборони²⁵.

Під принципом “хаднес” малось на увазі, що в існуючих історичних умовах, нове покоління євреїв зобов’язане присвятити своє життя реалізації ідеї побудови “єврейської держави”. Мета руху впливала з сформульованої мети існування будь-якої нації – виконання “місії”, що відповідає її внутрішнім особливостям. Єдиний шлях до цього вбачався у створенні національної держави, лише у якій, за твердженням Жаботинського, можливо на практиці реалізувати свої ідеї. Така необхідність була зумовлена тим фактом, що світ не сприймає порад, виражених виключно у формі нереалізованих на практиці ідей, що й підтверджує багатовікова історія єврейського народу²⁶. Що не менш важливо, тільки з досягненням цієї мети бетарці пов’язували питання вирішення “єврейських бід” в їх політичному, матеріальному і духовному сенсі²⁷. При цьому, на відміну від інших молодіжних організацій, ідеал, що висувався сіоністським рухом, зводився Союзом Йосефа Трумпельдора у єдиний світоглядний принцип²⁸.

Відстоюючи абсолютний примат національних інтересів над класовими, очільник Бетару стверджував, що «ідеал не терпить ніякого суперництва»²⁹. «Свята нетерпимість ідеалу» спонукає людину не тільки жертвувати несумісним з його реалізацією світоглядом, але й служити проти нього, якщо воно заважає першому³⁰. Виходячи з моністичного світорозуміння, Жаботинський закликав до боротьби з дуалістичністю, практично безмежно домінуючого в ішуві, соціалістичного спрямування в сіонізмі. Відмовляючи соціальній революції в праві бути єдиним ідеалом єврейського народу, він, безумовно, відкидав і сам ідеал³¹. Жаботинський вва-

жав, що соціалізм, який спирається на класову теорію, є плоть від плоті комунізму, квінтесенцією якого виступає класова боротьба: «На ділі, комунізм усього лише скорочений виклад класової ідеї пролетаріату, все інше – лише спроба компромісу, а компроміс – справа тимчасова».

Лідер ревізіоністів був переконаний, що сіонізм має остаточно відмовитись від ідеї класової боротьби, принаймні, на час будівництва “єврейської держави”. В іншому випадку, мета і завдання сіоністів не можуть бути реалізовані. Це уявлення, окрім “класового інстинкту”, базувалось на розумінні ризиків, здатних унеможливити інтенсивну, як у просторовому, так і часовому відношенні, колонізацію Палестини³². Не відкидаючи допустимість класової боротьби у сталому суспільстві, Жаботинський відзначав, що «коли здійснюється процес колонізації і суспільство тільки формується, клас – не клас, пролетар – не пролетар, а буржуазія – не буржуазія. Всі вони – піонери, які беруть участь кожен по-своєму в спільному і дуже важкому процесі. Вони усього лиш пішаки на шахівниці сіонізму»³³. Продовжуючи свою думку, Жаботинський пропонував створити арбітражну комісію, яка б враховувала природним чином неспівпадаючі інтереси найманого працівника і роботодавця. Відносини між двома класами представлялись йому не приватною справою сторін, а суспільно важливим питанням, що визначало хід колонізаційних процесів в Палестині³⁴.

Жаботинський вважав, що «той, хто хоче служити сіонізму, не може не боротись проти комунізму. ... Рідко зустрічаються в житті два настільки несумісних рухи». Несумісність сіонізму і комунізму, в уявленнях Жаботинського, обумовлювалась не тільки боротьбою ліворадикальних сил проти соціальної опори сіонізму, але й підтримкою комуністами національних рухів, у тому числі арабського, здатних істотно послабити міжнародну систему капіталізму. «Бо у відповідності до стратегічного закону, не можна нехтувати ніякою армією, ніяким рухом опору, і бити супротивника у його найслабкіше місце»³⁵.

Напередодні чергового конгресу ВСО стало зрозуміло, що становище Вейцмана похитнулось. У таборі “загальних” сіоністів, які до того контролювали більшість, настала криза, і вплив Вейцмана у сіоністському русі помітно зменшився. При обранні делегатів на майбутній конгрес визначились два основних центри здатних претендувати на фактичну владу в ВСО. Такими силами стали соціал-сіоністи і сіоністи-ревізіоністи, які мали у своєму активі великі фракції, що об’єднували, відповідно, близько 29 і 21% делегатів конгресу.

XVII Сіоністський конгрес, щозібрався в Базелі в червні 1931 р., став без перебільшення поворотним у долі сіоністського руху. Незважаючи на наполегливі спроби англійців зберегти за своїм протеже пост голови ВСО, Вейцман був усунений зі своєї посади і мінімальною більшістю голосів на його місце був обраний Наум Соколов – постаत्या рідкість білди і слабка³⁶. І все ж, відставка Вейцмана не принесла ревізіоністам очікуваних результатів. Їх головним опонентам – “лейбористам” вдалось створити широку коаліцію всіх партій, за винятком ревізіоністської, і сформувати нове правління ВСО, виключивши будь-яку участь останніх³⁷.

Крім кадрових питань, на конгресі знов постала проблема визначення кінцевої мети сіонізму³⁸. Ревізіоністи наполягали на необхідності негайно

визнати як таку – створення “єврейської держави” на усій території Ерец-Ізраель, в той час, як загальні сіоністи Вейцмана і соціал-сіоністи Бен-Гуриона, як і раніше вважали подібний крок передчасним. В результаті, на XVII Сіоністському конгресі замість “максималістського” підходу Жаботинського і його однодумців більшість делегатів знов віддала перевагу помірному курсу “реалістів”, що передбачав поступове формування політичних і економічних інститутів для створення у майбутньому “єврейської держави”, принаймні, на частині території Ерец-Ізраель³⁹.

Остаточно переконавшись у неможливості реалізації в рамках ВСО своєї програми, Жаботинський демонстративно розірвав свій депутатський мандат і разом зі своїми прихильниками залишив залу засідань конгресу⁴⁰.

Таким чином, розвиток молодіжного руху сіоністів-ревізіоністів на етапі становлення мав наступні особливості:

відбувалась поступова трансформація позиції ха-Цоар з питань співпраці з країною-мандатарієм: від практично безумовного схвалення, до майже настільки ж безумовного несприйняття;

внаслідок стрімкого зростання в єврейській спільноті антибританських і антиарабських настроїв, значно збільшилось представництво ревізіоністів у Всесвітній сіоністській організації;

чітко виокремився конфлікт, який визначив весь подальший розвиток сіонізму, – конфлікт між соціал-сіоністами, які мали намір “закріпитись” в діаспорі, і ревізіоністами, що прагнули “завоювати” єврейську громаду Палестини;

були визначені ідеологічні та організаційні засади молодіжного союзу сіоністів-ревізіоністів, який задавав тон усьому руху, і, у той же час, без заперечень визнавав авторитет свого очільника.

1. Карасова Т.А. Политическая история Израиля: Блок Ликуд: прошлое и настоящее / Карасова Т.А. – М.: Наталис: Ин-твостоковедения РАН, 2009. – С. 55-56. **2. The First Kinus** [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://www.betar.org.uk/history.php>; *Недава И.* Зеев Жаботинский. Вехи жизни [Електронний ресурс] / И. Недава // Книжная полка Марка Блау – Режим доступу: <http://www.heblit.bravepages.com/jn/jnml.html> **3. The First Kinus** [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://www.betar.org.uk/history.php> **4. Карасова Т.А.** Цит. работа. – С. 23; *Бар-Зохар М.* Бен-Гурион / М. Бар-Зохар М. – Библиотека-алия, 1991.,Т.1 – С. 144. **5. Карасова Т.А.** Цит. работа. – С. 117-120, 138. **6. Hollander R.** Anti-Jewish Violence in Pre-State Palestine/1929 Massacres [Електронний ресурс] / R.Hollander // Committee for Accuracy in Middle East Reporting in America – 2009. – Режим доступу: http://www.camera.org/index.asp?x_context=2&x_outlet=118&x_article=1691 **7.** Там само; *Isseroff A.* The Palestine Riots and Massacres of 1929 [Електронний ресурс] / A. Isseroff // Zionism and Israel – Encyclopedic Dictionary – Режим доступу: http://www.zionism-israel.com/Palestine_Massacre_riots_of_1929.htm **8. Hollander R.** Цит. праця. **9. Бар-Зохар М.** Цит. работа. – С. 129-130. **10. Недава И.** Цит. работа; *Бар-Зохар М.* Цит. работа. – С. 130. **11. Карасова Т.А.** Цит. работа. – С. 130; *Карраш Х.* Принятие Лигой Наций Мандата на Палестину и его влияние на возникновение Палестинской проблемы в 30–40-е годы XX века. / Х. Карраш // Учёные записки Таврического национального университета им. В.И. Вернадского – 2006. – №19. – С. 286-295. **12. Недава И.** Цит. работа; *Бар-Зохар М.* Цит. работа. – С. 130. **13. Недава И.** Цит. работа; *Бар-Зохар М.* Цит. работа. – С. 130-131; *Отдел по делам палестинцев Секретариата Организации Объединенных Наций.* Подмандатная Палестина –

Палестинское сопротивление [Электронный ресурс] // Истоки и история проблемы Палестины. 1917-1988 – 1978. – Режим доступа: <http://maxpark.com/user/1639089720/content/506800> **14.** *Бар-Зохар М.* Цит. работа. – С. 131-132, 135-136; *Мендельсон Д.* Британский Мандат [Электронный ресурс] / Д. Мендельсон // Еврейское агентство для Израиля – Режим доступа: <http://www.jafi.org.il/JewishAgency/Russian/Education/Jewish+State/Mandat> **15.** *Бар-Зохар М.* Цит. работа. – С. 135-136; The Mac Donald Letter [Электронный ресурс] // Режим доступа: <http://unispal.un.org/UNISPAL.NSF/0/VBAA033C46A9AA8B8525712C0070B943> **16.** *Карасова Т.А.* Цит. работа. – С. 19, 44; *Бар-Зохар М.* Цит. работа. – С. 133-134, 136, 144. **17.** *The First Kinus* [Электронный ресурс] / Режим доступа: <http://www.betar.org.uk/history.php>; *Жаботинский В.* Идея Бейтара [Электронный ресурс] / В. Жаботинский // Книжная полка Марка Блау – 1934. – Режим доступа: <http://www.heblit.bravepages.com/zj/zjse2.html> **18.** *Жаботинский В.* Цит. работа. **19.** *The First Kinus* [Электронный ресурс] / Режим доступа: <http://www.betar.org.uk/history.php> **20.** *Жаботинский В.* Цит. работа. **21.** Там само; *Жаботинский В.* Шаатнез запрещён еврею... [Электронный ресурс] / В. Жаботинский // Книжная полка Марка Блау – 1929. – Режим доступа: <http://www.heblit.bravepages.com/zj/zjse2.html> **22.** *The First Kinus* [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.betar.org.uk/history.php>; *Жаботинский В.* Идея Бейтара [Электронный ресурс] / В. Жаботинский // Книжная полка Марка Блау – 1934. – Режим доступа: <http://www.heblit.bravepages.com/zj/zjse2.html> **23.** *Карасова Т.А.* Цит. работа. – С. 56. **24.** *Жаботинский В.* Идея Бейтара [Электронный ресурс] / В. Жаботинский // Книжная полка Марка Блау – 1934. – Режим доступа: <http://www.heblit.bravepages.com/zj/zjse2.html> **25.** *Карасова Т.А.* Цит. работа. – С. 56. **26.** *Жаботинский В.* Идея Бейтара [Электронный ресурс] / В. Жаботинский // Книжная полка Марка Блау – 1934. – Режим доступа: <http://www.heblit.bravepages.com/zj/zjse2.html> **27.** *Жаботинский В.* Шаатнез запрещён еврею... [Электронный ресурс] / В. Жаботинский // Книжная полка Марка Блау – 1929. – Режим доступа: <http://www.heblit.bravepages.com/zj/zjse2.html> **28.** *Жаботинский В.* Идея Бейтара [Электронный ресурс] / В. Жаботинский // Книжная полка Марка Блау – 1934. – Режим доступа: <http://www.heblit.bravepages.com/zj/zjse2.html> ; *Жаботинский В.* Шаатнез запрещён еврею... [Электронный ресурс] / В. Жаботинский // Книжная полка Марка Блау – 1929. – Режим доступа: <http://www.heblit.bravepages.com/zj/zjse2.html> **29.** *Жаботинский В.* Идея Бейтара [Электронный ресурс] / В. Жаботинский // Книжная полка Марка Блау – 1934. – Режим доступа: <http://www.heblit.bravepages.com/zj/zjse2.html> **30.** *Жаботинский В.* Сионизм и коммунизм [Электронный ресурс] / В. Жаботинский // Книжная полка Марка Блау – 1932. – Режим доступа: <http://www.heblit.bravepages.com/zj/zjse2.html> **31.** *Жаботинский В.* Идея Бейтара [Электронный ресурс] / В. Жаботинский // Книжная полка Марка Блау – 1934. – Режим доступа: <http://www.heblit.bravepages.com/zj/zjse2.html> **32.** *Жаботинский В.* Класс [Электронный ресурс] / В. Жаботинский // Книжная полка Марка Блау – Режим доступа: <http://www.heblit.bravepages.com/zj/zjse2.html> **33.** *Жаботинский В.* Идея Бейтара [Электронный ресурс] / В. Жаботинский // Книжная полка Марка Блау – 1934. – Режим доступа: <http://www.heblit.bravepages.com/zj/zjse2.html>; *Жаботинский В.* Класс [Электронный ресурс] / В. Жаботинский // Книжная полка Марка Блау – Режим доступа: <http://www.heblit.bravepages.com/zj/zjse2.html> **34.** *Жаботинский В.* Идея Бейтара [Электронный ресурс] / В. Жаботинский // Книжная полка Марка Блау – 1934. – Режим доступа: <http://www.heblit.bravepages.com/zj/zjse2.html>; *Жаботинский В.* Социальный щит [Электронный ресурс] / В. Жаботинский // Книжная полка Марка Блау – 1923. – Режим доступа: <http://www.heblit.bravepages.com/zj/zjse2.html> **35.** *Жаботинский В.* Сионизм и коммунизм [Электронный ресурс] / В. Жаботинский // Книжная полка Марка Блау – 1932. – Режим доступа: <http://www.heblit.bravepages.com/zj/zjse2.html> **36.** *Бар-Зохар М.* Цит. работа. – С. 136, 139-141. **37.** *Карасова Т.А.* Цит. работа. – С. 43; *Бар-Зохар М.* Цит. работа. – С. 136, 141. **38.** *Карасова Т.А.* Цит. работа. – С. 41. **39.** *Карасова Т.А.* Цит. работа. – С. 41-43; *Бар-Зохар М.* Цит. работа. – С. 136-138; *Нойбергер Б.* Что такое Сионизм? [Электронный ресурс] / Б. Нойбергер //

УДК 323.174

О. Б. КОБЕНКО

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ГЛОБАЛЬНОЇ РЕГІОНАЛІЗАЦІЇ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН

Аналізується глобальна регіоналізація як феномен розвитку сучасного світу. Процеси регіоналізації міжнародних відносин досліджуються в контексті глобалізації, а простір глобального світу подається як трирівнева структура. Виявлено що причини глобальної регіоналізації тісно пов'язані з необхідністю суб'єктів глобального світу вбудуватися у сучасне формування ієрархії глобального світу.

Ключові слова: глобалізація, міжнародна регіоналізація, інтеграція, макрорегіон, структура глобального світу, багатополлярність.

Кобенко О. Б. Теоретические основы глобальной регионализации международных отношений

Анализируется глобальная регионализация как феномен развития современного мира. Процессы регионализации международных отношений исследуются в контексте глобализации, а пространство глобального мира представляется как трехуровневая структура. Выявлено что причины глобальной регионализации тесно связаны с необходимостью субъектов глобального мира встроиться в современное формирование иерархии глобального мира

Ключевые слова: глобализация, международная регионализация, интеграция, макрорегион, структура глобального мира, многополярность.

Kobenko Olesia. The theoretical foundations of global regionalization of international relations

This article analyzes the global regionalization as a phenomenon of the modern world. Regionalization of international relations are explored in the context of globalization, and the space of the global world is represented as a three-tier structure. Revealed that the cause of global regionalization closely linked with the need to integrate the subjects of global peace in the modern global world hierarchy formation.

Key words: globalization, regionalization of international integration, macro-region, the structure of the global world, multipolarity.

Однією з найважливіших особливостей розвитку світової спільноти в другій половині ХХ ст. є глобалізація багатьох процесів і явищ у галузі міжнародних відносин, посилення взаємозв'язків і взаємозалежності сучасних держав. Глобалізація проявляється не тільки у світовому масштабі, а й на регіональному рівні. Важливою складовою міжнародних відносин у ХХІ ст. є регіональне співробітництво і розвиток. У зв'язку з чим істотно зростає значення регіонального чинника в сучасних міжнародних відносинах.